

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. София, 06.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 14.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **10486** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на А. М. М. С. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Е., срещу РЕШЕНИЕ № 3362/08.10.2021г. на заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет /МС/, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ е постановен отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

С жалбата се излагат доводи, че решението на заместник-председателя на ДАБ при МС е незаконосъобразно поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с приложимия материален закон. Сочи се, че административният акт е издаден в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК, при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства, като в резултат е направен необоснован и незаконосъобразен извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Излагат се възражения, че Е. не е трета сигурна държава по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, тъй като по отношение на личността на молителя има заплахи от групировката „Мюсюлмански братя“. На основание чл. 8, § 2 от Директива

2011/95/ЕС се оспорва актуалността и достоверността на приетата в административното производство справка за ситуацията в страната на произход. Счита, че административният орган неправилно тълкува и прилага нормата на чл. 9 от ЗУБ, който представлява транспониране на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, относно обстоятелствата, които следва да се вземат предвид при преценката за наличие на посочените в нормата основания за предоставяне на хуманитарен статут. Поддържа се, че подходът на заместник-председателя на ДАБ е в противоречие с чл. 75, ал. 2 от ЗУБ и чл. 4 от Директива 2011/95/ЕС. Излага конкретни аргументи въз основа на анализ на нормативната уредба. Иска се отмяната на атакувания административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Б., която поддържа жалбата.

Ответникът – заместник-председател на ДАБ при МС, се представлява по делото от юрк. К., който оспорва жалбата като неоснователна. Излага аргументи, че бежанската история на жалбоподателя се основава на криминални причини и не попада в обхвата на ЗУБ.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище, че решението на ДАБ е законосъобразно и обосновано. Предлага да бъде оставена жалбата без уважение.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Жалбата от 25.10.2021г. е в срок-при връчване от 13.10.2021г., поради което следва да се разгледа по съществото ѝ, като съдът намира същата за неоснователна и за да достигне до този извода от фактическа страна съобрази следното:

Производството пред ответника е образувано по молба за предоставяне на международна закрила вх. № РД 09-В-506 от 05.05.2021 г. по описа на РПЦ - [населено място], до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, от А. М. /собствено име/ М. С. /бащино име/ А. /фамилно име/, от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Е., гражданин на Е., арабин по народност, вероизповедание - мюсюлманин сунит, семейно положение - разведен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Същите са вписани в регистрационната му карта. Впоследствие в хода на производството чуждият гражданин е представил оригинал на документ за самоличност, издаден от властите в Е..

Пред ответника жалбоподателят е заявил, че на 08.01.2020г. е напуснал Е. със самолет и туристическа виза за Турция. Съобщава, че първо се е установил за четири месеца в [населено място], след което е останал пет месеца в [населено място]. На 15.12.2020г. с помощта на трафикант е прескочил граничното телено заграждение и е преминал не по законоустановения ред на територията на Република България. Пояснява, че това е първата му молба за международна закрила и че не е подавал такава в друга държава.

С кандидата са проведени интервюта на 12.05.2021г. и на 09.08.2021г., видно от представените по делото протоколи рег. № УП 3142/12.05.2021г. и рег. № УП 3142/09.08.2021г.

В проведеното интервю от 12.05.2021г. молителят твърди, че е живял в [населено място], Е.. Имал сервиз за ремонт на мотоциклети. По здравословни причини бил освободен от военна служба. Съобщава, че от 27 януари 2000г. до август 2017г. е живял в [населено място] с документ за пребиваване в Италия. Твърди, че първите

шест години е работил като шофьор, след което е създал строителна фирма с работници от Е.. Посочва, че през 2006г. в [населено място] е сключил граждански брак с Б. С. С. А. А., родена през 1985 г. и че с нея имат две дъщери - Ш. /на четиринадесет години/ и Ф. /на дванадесет години/, както и син - М. /на десет години/. Пояснява, че семейството му не е живяло с него в Италия. През 2017г., малко преди да се прибере за постоянно в Е., съпругата му е подала документи за развод, след което се е омъжила за фармацевта, при който работила и който бил член на организацията „мюсюлмански братя“. Обяснява, че след развода бившата му съпруга и нейните родители са му забранили да вижда децата си. Допълва, че в К. направил съдружие с четирима членове на организацията „мюсюлмански братя“, които финансирали бизнес с продажба на автомобили със сумата от 200 000 евро, за което се е задължил да им дава процент от печалбата /10 на сто/. Пояснява, че след две години успешно сътрудничество същите са го обвинили несправедливо пред съдебните органи, че има неизплатени финансови задължения към тях. Молителят твърди, че причината за раздора в отношенията със съдружниците му е проведен през 2019г. разговор, при който пред тях е защитил политиката на президента на Е. за разрушаване на неизползвани и ненужни на обществото джамии. Съобщава, че тяхната позиция по въпроса е била различна от неговата, тъй като са членове на ислямистката групировка „мюсюлмански братя“, както и че след многобройните му откази да стане техен член съдружниците му са решили да му навредят, като са подали жалби пред съдебните власти, че им дава банкови чекове без покритие. Твърди, че наистина им е давал празни чекове и че тази практика в отношенията им през годините е била вид гаранция, че когато продаде даден автомобил, делът им ще бъде изплатен от банката. Посочва, че не е имал никакви финансови задължения към съдружниците си. Допълва, че в състоялите се няколко отделни съдебни процеса не е успял да убеди съдебните власти в правотата на действията си и че на 24.12.2019г. съдът го е осъдил по осем от повдигнатите му обвинения на десет години затвор. Изтъква, че е била издадена заповед за задържането му, след като съдът го е признал за виновен, заради което е решил да избяга от държавата си по произход. Добавя, че на 08.01.2020г. е решил да напусне страната, преди решението на съда да влезе в сила.

Пояснява, че не е заплашван лично и че в началото на 2019г., управлявайки мотоциклет в село близо до [населено място], роднина на неговите съдружници е счупил ръката му с метален прът. Добавя, че нападателят му е бил адвокат по професия и че организацията „мюсюлмански братя“ е успяла да го измъкне от съдебна отговорност.

А. М. М. С. А. заявява пред интервюиращия орган, че не е имал лични проблеми, свързани с етническата и религиозната си принадлежност в Е.. Съобщава, че не е задържан и арестуван. Твърди, че не е бил член на политически партии и организации, както и групировки. Посочва, че не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в Е.. Бил е освободен от военна служба по медицински причини, никога не е стрелял с огнестрелно оръжие. Два пъти е посещавал посолството на Е. в България за съобщаване за загубен личен документ и издаване на нов.

В хода на административното производство е проведено второ интервю с протокол рег. № УП 3142/09.08.2021г., в което египетският гражданин разказал, че срещу него са били образувани общо тринадесет съдебни дела. Заявява, че съдружниците му с имената А. Ид С. А., Х. М. С., А. М. М. А. А., А. М. Бадауи са пуснали жалби срещу него в съда и че са изпратили своите познати М. С. А., Ф. М. З., М. М. Р. А. и М. С. А.

също да го обвинят в съда, че са получили банкови чекове без покритие. Съобщава, че не е присъствал лично на всички дела, тъй като, ако е бил там, е щял да бъде задържан, и че адвокатът му е успял да обжалва само пет от всичките тринадесет осъдителни присъди. Твърди, че в извършеното нападение срещу него през 2019г. са участвали С. М. А., Р. Н. А., Х. М. А. А., М. С. и още един, от които трима са го спрели, а двама са го били. Пояснява, че нападателите му са били осъдени на три месеца затвор, но след обжалване горната инстанция ги е оправдала, тъй като на делото им за подкрепа са отишли много адвокати - членове на организацията „мюсюлмански братя“. Обяснява, че не помни датите, на които съдът се е произнесъл по наказателните дела, образувани срещу него, тъй като се е случило преди десет години. Добавя, че управляващите в Е. са против дейността на организацията „мюсюлмански братя“ и че действията против официалната власт се преследват от държавните органи.

За да постанови отказ за предоставяне на молителя на статут на бежанец и хуманитарен статут, заместник-председателят на ДАБ при МС е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за това по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ с мотиви, че същият не посочва причини за основателни опасения от преследване. Посочено е, че изложената от кандидата бежанска история е неотнормима към търсената международна закрила и е ирелевантна касателно предметния обхват на ЗУБ. След като е анализирал изложените от чуждия гражданин факти относно причините за напускане на Е. и начина, по който това е станало, ответникът е направил констатации, че в бежанската му история са налице множество противоречия, които водят до извод за недостоверността ѝ и стремеж да бъде представена бежанската му история, така че да добие тежест и да заблуди административния орган с цел получаване на желаната от него международна закрила. Акцентирано е на това, че чужденецът е притежавал официален документ за самоличност, който е използвал, за да напусне легално страната си, без да срещне пречки в това отношение. Органът е посочил, че е нелогично същият да напусне необезпокояван страната, след като има срещу него постановени осем осъдителни присъди с наложено наказание „затвор“, както твърди самият той.

Относно заплахите от групировката „мюсюлмански братя“ също е направен извод, че данните от молителя са неточни, непълни и със съществени разминавания, поради което се приемат за недоказуеми и с ниска степен на относимост към бежанската му история. Органът се е позовал на информацията от справка вх. № МД-377 от 03.08.2021г. на ДАБ-МС, според която Е. забранява ислямистката организация „мюсюлмански братя“ през 2013г. след военното сваляне на бившия президент М. М., като хиляди поддръжници на организацията са затворени, което е основание да се приеме, че при изказано желание за съдействие молителят е могъл да получи пълна подкрепа и защита от египетските власти в случай на проблемни взаимоотношения с членове на тази организация.

Обсъдена е възможността на кандидата да се завърне в Италия, където е пребивавал легално в продължение на 17 години и по негови сведения е изградил успешен бизнес, както и нелогичността на обясненията му, че искал да се установи в България, но въпреки това е пребивавал нелегално в страната в продължение на 5 месеца, без да заяви желанието си да получи закрила. С оглед на това органът е приел при съобразяване на дадените насоки с Глава -II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния

комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, че в случая става въпрос за икономическа миграция с цел, различна от тази, визирана в Женевската конвенция от 1951г. и чл. 8 от ЗУБ, а именно - основателно опасение от преследване спрямо личността, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. С тези мотиви ответникът по делото е приел, че липсват основания за предоставяне на статут на бежанец на А. М. М. С. А..

С оглед нормата на чл. 73 ЗУБ е обсъдено наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на същия, като е прието, че няма данни, от които да се направи обоснован извод, че чужденецът може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие. Чужденецът не е имал проблеми с египетските власти, следователно държавните институции нямали неблагоприятно отношение спрямо него. Липсата на интерес към кандидата от страна на официалните власти се потвърждавала и от легалното му напускане на Е..

С оглед приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е преценено от органа след обсъждане и анализ на справка за ситуацията в Е. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ с вх. № МД-377/03.08.2021г., че в случая не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход, съгласно даденото тълкуване на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕС в решението от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С-465/07. От цитираната справка е направен обоснован извод, че Е. не се намира в състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съгласно същата страната притежава стабилно изградени структури за вътрешна сигурност, които оказват решителна подкрепа на обществото в усилията му да се противопостави на съвременните асиметрични заплахи и предизвикателства в контекста на индивидуалната и колективната сигурност. Взето е предвид, че в конкретния случай няма обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, с оглед на което, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в Е. следва да е изключително, каквото съгласно информацията за обстановката там, то не е.

С тези мотиви заместник-председателят на ДАБ при МС е направил извод, че спрямо А. М. М. С. А. липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, включително същият не твърди член от семейството му да има предоставен статут или наличие на условия за предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини. С оглед на това с Решение № 3362/08.10.2021г. е постановен отказ за предоставяне на закрила на А. М. М. С. А. по реда на ЗУБ.

В съдебното производство от ответника е представен актуален доклад, от жалбоподателя не са представени доказателства.

ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА СЪДЪТ НАМИРА ОТ ПРАВНА СТРАНА СЛЕДНОТО:

На първо място, с оглед проверката за законосъобразност на всички посочени в чл. 146 АПК основания съгласно чл. 168, ал. 1-3 АПК, СЪДЪТ намира, че оспорваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган на основание чл. 48, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 52 от ЗУБ – заместник-председателя на ДАБ, въз основа

на Заповед № РД05-803/14.12.2020г. на председателя на ДАБ при МС, с която последният е делегирал на заместник-председателя Д. И. правомощията си да предоставя, отказва и прекратява международна закрила в Република България.

На следващо място, при издаване на акта не са допуснати нарушения на процесуалните правила, разписани в ЗУБ, процесуалните действия по регистриране на чужденеца и разглеждане на молбата му са извършени в срок, като не са нарушени процесуалните му права за участие в производството по издаване на акта, включително са му разяснени правата и му е осигурен преводач на разбираем за него език. Неоснователни са доводите, релевирани с жалбата за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, изразяващи се в липса на задълбочено и всестранно обсъждане на относимите към случая обстоятелства и доказателства. Видно от мотивите на оспорваното решение органът е преценил всички изложени от молителя данни в светлината на тяхната относимост към основанията за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут. Пространно са обсъдени всички обстоятелства, заявени от молителя и относими към основанията за предоставяне на закрила, включително са посочени конкретни установените несъответствия между същите, които са мотивирали органа да цени критично някои от изложените от кандидата данни. Изложени са аргументи защо някои от представените доказателства не следва да бъдат кредитирани или са неотнесими към твърденията на молителя. На следващо място, следва да се отбележи, че доводите за анализ на актуалната обстановка в страната в противоречие с методологията на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището е относима единствено към основанието за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Въпреки това съдът намира, че представената в хода на административното производство справка, както и тази ангажирана при съдебното обжалване, е съставена по правилата на цитираната методология, като са ползвани различни източници на информация, за които няма основания да се смята, че са манипулирани или необективни. Сред тях са както официални данни на властите в Е. и на чужди официални органи, така и извадки от информационни бюлетени на международни медии. Поради изложеното се явява неоснователно възражението на жалбоподателя за допуснати нарушения на чл. 35 и 36 от АПК при постановяване на оспорвания административен акт.

Решението е издадено в писмена форма, като е мотивирано от фактическа и от правна страна съгласно изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

По изложените съображения не се установяват основания за отмяна на акта по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Относно приложението на материалния закон решаващият орган се е мотивирал с липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1 и ал. 6 от ЗУБ, за да обоснове отказ за предоставяне на жалбоподателя на статут на бежанец. Този извод е правилен и обоснован. Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ „статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея“. Съгласно ал. 4 от с.з. „преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост“. Действията, в които се изразява правнорелевантното преследване, са дефинирани в ал. 5, като включват: 1. физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; 2. правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; 3. наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; 4. отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; 5. наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; 6. действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. В тази връзка следва да се посочи, че чужденецът е напуснал страната си по произход легално. Изрично заявява, че не е имал лични проблеми в страната си по произход нито с официалните власти, нито с терористични или паравоенни групировки, не е бил арестуван, твърди, че не е членувал в политически партии или организации, не е служил във войски – официални или неофициални, включително не е подкрепял идеологията на групировката „мюсюлмански братя“, която е в

разрез с официалната политика на страната.

Относно твърденията за постановените осъдителни присъди срещу молителя настоящият състав споделя изводите на ответника. На първо място, представените от същия копия на документи – съдебни актове на съда в Тух /с превод на български език по делото/, се разминават във времево отношение с изложените от молителя факти от бежанската му история. Същият заявява, че до 2020г. е имал успешна търговска дейност и отношения в съдружие с лица – граждани на Е., след което в края на 2019г. същите подали жалби срещу него за получени от молителя чекове без покритие, което обстоятелство същият не отрича. Видно е от посочените писмени доказателства, че присъдите са постановени в периода м. 05 – м. 10 на 2019г. Освен това нелогично и противно на житейската логика е молителят да не помни дори годината на постановените срещу него присъди, тъй като „всичко се случи преди десет години“ /на л. 2, последен ред, от протокол за проведено интервю на 03.08.2021г./. Това е отговорът на въпрос на интервюиращия орган „на коя/кои дати съдът произнесе присъдите срещу вас“. На следващо място, дори да се приемат за достоверни документите и твърденията на молителя, то съдебните производства са свързани с неизпълнение на гражданскоправни задължения към други лица или въвеждане в заблуждение, което е неотнормимо към основанията, квалифициращи се като преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. В случая заплахата за молителя не е от естество да бъде определена като посегателство върху личността му, а такава, свързана с реализиране на наказателна отговорност спрямо него за извършени престъпления. Тя категорично не се основава на негови лични качества – като раса, народност, религиозна принадлежност, политически убеждения и членуване в политическа партия или друга принадлежност към определена социална група. Това води до извод, че целта на исканата закрила не е да бъде предотвратено преследване спрямо молителя, а същият цели да избегне отговорност по изпълнение на постановените срещу него присъди.

На следващо място, обосновани и съответстващи на представените от самия жалбоподател писмени доказателства, са изводите на ответника касателно твърдяното нападение от членове на групировката „мюсюлмански братя“. От представената медицинска документация се установява, че на 17.05.2018г.

молителят бил нападен и ударен с дървен кол и железен прът, вследствие на което получил наранявания по главата и непълна фрактура на средния пръст на лявата ръка. С оглед на така посочената в документите дата се споделя изводът на ответника, че същите са неотнормими към твърдяното нападение от съдружници на молителя – същите, които са инициирали съдебните процеси срещу него. Разминаването е във времево отношение – медицинските документи датират от средата на 2018г., а твърдяното от същия нападение – от началото на 2019г. Освен това са налице вътрешни противоречия в сведенията му – при първото интервю е заявил, че е ударен с железен прът, докато управлявал мотоциклет, а при второто – че е нападен от три лица, които го държали, а други две го удряли. Дори да се приемат за достоверни изнесените данни, то това нападение отново не попада в обхвата на чл. 8 от ЗУБ, тъй като има междуличностен характер и е във връзка с финансов конфликт между молителя и сочените от него лица.

Във връзка с горното - жалбоподателят не съобщава и за наличие спрямо него на признаци, по които е вероятно да бъде обект на преследване, както са посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ - раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. С оглед на това следва да се посочи, че опасенията от преследване следва да са индивидуални, а не спрямо всички членове на определена група от хора, обединени по някой от посочените признаци на раса, религия, политическо мнение или принадлежност към определена група. За да се уважи молбата за предоставяне на статут на бежанец на това основание, следва да се установи освен принадлежността на лицето към група по посочените признаци, още основателен страх от преследване, насочено конкретно към това лице, и накрая да се установи връзка между преследването и мотивите за това, изчерпателно изброени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В настоящия случай не се установяват две от предпоставките за уважаване на молбата, а именно липсват основателни опасения от преследване по отношение на жалбоподателя. Второ, причините на същия да се страхува са лични и произтичат от финансовите му и търговски взаимоотношения, довели до конфликт с посочените по време на интервютата лица, които са и възбудили съдебните дела срещу него за празните чекове. С оглед на това се налага извод, че става въпрос за гражданскоправен спор между тях. Дори във връзка с

последното молителят да е преживял някакво посегателство, то не попада в обхвата на чл. 8 от ЗУБ, тъй като не е основано на някой от изброените по-горе признаци. Многократно, по време на проведените интервюта, молителят сочи, че не може да се върне в Е., защото там има издадена заповед за задържането му и ще влезе в затвора.

В допълнение - твърденията за осъществени от същите лица нападения не са потвърдени от останалите данни от бежанската история на молителя и от представените от него писмени доказателства. С тези мотиви настоящият съдебен състав намира, че правилно е преценено от административния орган, че несъответствията вероятно са в резултат от стремежа на молителя да адаптира личната си история, която не попада в обхвата на чл. 8 от ЗУБ и Женевската конвенция от 1951г., към изискванията на последните за получаване на статут на бежанец. Поради това се налага извод за законосъобразност на постановения с обжалвания административен акт отказ за предоставяне на статут на бежанец. По отношение на основанията за получаване на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 ЗУБ:

Съгласно чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Съгласно чл. 9, ал. 2 субекти, извършващи тежки посегателства по ал. 1, могат да бъдат: 1. държавата; 2. партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; 3. недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. В тази връзка, както вече беше посочено, самият жалбоподател твърди, че не е имал проблеми с официалните власти, не е бил задържан. Конфликтът, за който споделя и евентуално е довел до нападение срещу него, е с отделни лица, за които твърди, че са членове на групировката „мюсюлмански братя“. Както самият жалбоподател сочи, те обаче

са свързани с техни търговски отношения, а не с изповядваната идеология или различия с молителя на тази основа. Последният заявява, че не е бил член на групировката, макар че е присъствал на техни събрания. Освен това и по друга линия, отново на лична основа, има досег с тях – а именно бившата му съпруга се е омъжила за техен член, както сам твърди. Следователно, не се установяват обстоятелства като посочените в нормата на чл. 9 ЗУБ, представляващи опасност молителят да бъде изложен на тежки посегателства срещу личността му в страната му по произход. В допълнение, както е посочил и ответникът, ако е имал проблем с групировката, молителят е можел да се обърне към официалните власти, които са противодействали на дейността на същата в страната. В тази връзка - споделят се от съда изводите на административния орган за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ.

Относно приложението на разпоредбата на т. 3 от ал. 1 на чл. 9 ЗУБ, регламентираща предоставяне на закрила при реална опасност от тежки и лични заплахи, срещу живота и личността на молителя като гражданско лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, следва да бъде отбелязано, че при разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г. Съгласно последното използваните изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унизителното отнасяне или наказание, наложени на молител“ в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО, абсолютно идентични на тези, посочени в Закона за убежището и бежанците, обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по - обща опасност от посегателство - по-скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“ - термин, който

предполага, че насилието може да се разпростира върху лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата.

В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В случая, както беше посочено по-горе, не се установява жалбоподателят да представлява конкретен интерес чрез свои индивидуални характеристики за държавата, държавните власти или групировката „мюсюлмански братя“, който да бъде причина за основателно опасение, че със самия факт на пребиваването му на територията на страната по произход ще бъде изложен на тежки посегателства. Изпълнението на влязла в сила присъда срещу него не представлява такова основание за опасения по причините, изложени по-горе, относно неотносимостта на процесите срещу него към предпоставките за получаване на статут.

Съдът намира, че правилно е прието, че от приложената справка на дирекция "Международна дейност" на ДАБ - МС не може да се обоснове извод, че в страната на произход на бежанеца има безогледно насилие, което да достига толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че със самото му присъствие на територията на съответната страна или евентуално на съответния район лицето се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Съгласно съдържащите се в представените по делото справки, включително актуалната към 05.11.2021г., няма данни в страната да е налице активен въоръжен конфликт, въпреки че от 2017г. в същата почти

постоянно е поддържано извънредно положение. Същото е мотивирано с терористични актове срещу християнски храмове. Въпреки това е посочено, че „към днешна дата ситуацията по сигурността е сравнително подобрена и на 25 октомври 2021г. е обявено, че извънредното положение се прекратява“. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че справка не е изготвена въз основа на различни източници, поради което се поставя под въпрос обективността и достоверността ѝ. Видно е от самата справка - чрез посочване на ползваните за изготвянето ѝ източници, че информацията от нея е събрана от различни институции, включително независими международни медийни агенции.

С оглед на горното се споделят и изводите касателно принципа за забрана за връщане по чл. 33 от Женевската конвенция от 1954 г. Не се установяват основания да се счита, че при връщането си в страната на произход и поради самия факт на пребиваване там жалбоподателят ще бъдат застрашени животът или свободата му по причина на неговата раса, религия, националност, принадлежност към дадена социална група или политически възгледи, мотивите за което са изложени по-горе.

С оглед всичко изложено - жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 47 -ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на А. М. М. С. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Е., срещу РЕШЕНИЕ № 3362/08.10.2021г. на заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците е постановен отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия:

